

ALEX AHNDORIL

Trobaré la clau

Columna

ALEX AHNDORIL
TROBARÉ
LA CLAU

Traducció del suec de Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *JAG KOMMER ATT HITTA NYCKELN*
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2025
© ALEX AHNDORIL, 2023
© DE LA TRADUCCIÓ: JORDI BOIXADÓS, 2025
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3387-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.126-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

U

La Julia no sabia que ben aviat es trobaria davant d'un enigma que exigiria el màxim d'ella mateixa, un cas que potser no podria resoldre pel seu compte.

Estava asseguda sola, a punt de dinar, una mica tard, davant d'una taula sota el sol de l'agost en una terrassa vora el mercat d'Östermalm.

Un patinet elèctric llençat enmig de deixalles sota una paperera li enviava de tant en tant un senyal.

Cada matí, després de maquillar-se, solia inclinar-se cap al mirall per saludar prudentment la mare.

Tenia les mateixes celles i els mateixos ulls tristos que ella, els llavis molsuts i el nas recte. Els cabells li adquirien un lleu matís de gingebre quan els tocava el sol.

La setmana anterior, la Julia havia fet trenta-tres anys i havia superat l'edat de la mare.

S'havia agafat festa i s'havia quedat al llit amb les cortines tirades llegint una nova tesi americana sobre mostres de sang i fotos d'esquixades.

Un dels informes parlava d'una bala que havia traves-

sat una costella i havia abandonat el cos deixant-hi dos orificis de sortida.

La Julia va dir al missatger que deixés les flors d'en Sidney a fora de la porta i va esperar que es tanqués el portal abans d'agafar el ram del replà i ficar-lo en un gerro.

Sempre vint-i-cinc roses roges.

Es va alegrar una mica de rebre-les, però al vespre, quan en Sidney li va trucar, es va obligar a si mateixa a no contestar. No volia posar-se a plorar i no volia demanar-li que anés a veure-la perquè sabia que li faria cas i aniria a consolar-la.

Implorar compassió, però, era insuportable. No era allò el que necessitava d'ell. El regal d'aniversari perfecte eren les idees clares.

Ara, la Julia tenia un pla, un objectiu.

Sabia que no podria recuperar mai l'amor d'en Sidney, però, de sobte, tenia una visió interior clara de com podrien començar a treballar junts en el futur, asseure's davant dels escriptoris respectius, dinar plegats i debatre cada cas amb detall fins a última hora del vespre.

Un sensesostre es va aturar amb el seu carret del supermercat ple fins dalt arran d'una bastida i va començar a xiuxiuejar per a ell mateix i a gesticular tot estressat.

La Julia es va posar un ble de cabells al darrere d'una orella i va continuar menjant, tot i que ja començava a estar força tipa.

Havia demanat turbot al vapor amb salsa holandesa, espàrrecs i tàperes.

El sol es filtrava a través del vi de Sancerre fred de la copa i projectava una ombra lluminosa a la taula.

Un avió sobrevolava Estocolm.

La Julia va deixar els coberts i va parar discretament l'orella fins que el soroll es va apagar, fent un esforç

per no alçar la mirada cap als deixants de condensació al cel.

Va esperar una estona, va sospirar pensant en el seu propi comportament i va agafar el mòbil per revisar l'agenda de la setmana amb les reunions de seguiment i l'enorme avaluació de seguretat amb el departament de física de l'espai i del plasma del Reial Institut de Tecnologia.

Dos homes d'uns trenta anys amb uns vestits cenyits i unes sabates ben lluent de sola plana estaven asseguts davant d'una taula amb una cervesa cadascun.

La Julia es va fixar de cua d'ull que un dels dos li buscava la mirada una vegada i una altra.

Va desar el mòbil a la bossa de mà, va fer un gest al cambrer i mentre pagava el compte va aprofitar per mirar l'home als ulls, blaus. Ell li va aguantar la mirada i va fer un somriure tan enjogassat i seductor que era impossible no tornar-l'hi.

La Julia va agafar el bastó blanc i platejat que tenia recolzat a l'altra cadira, s'hi va repenjar per poder aixecar-se i llavors va veure que l'home s'enrojolava i es girava cap a una altra banda.

Va marxar de la taula i va anar directament cap a la plaça i després cap a Storgatan.

Era guapa, en certa manera, i havia vist incomptables vegades com algú començava a flirtejar amb ella fins que canviava la llum o els cabells se li apartaven de la galta i llavors ho deixava córrer.

De vegades, la Julia feia broma d'aquella situació, però, en secret, sempre esperava que algú reaccionés d'una manera una mica diferent en veure el bastó i la cicatriu a la cara.

Encara era jove i li convindria enamorar-se una altra vegada.

Després d'aturar-se un moment per recuperar-se a l'ombra de l'església, va acabar de fer el recorregut fins al 15 de Styrmansgatan.

Al portal hi havia un rètol de llautó on hi deia «Agència de detectius Stark».

La Julia va repenjar a la paret el bastó especialment adaptat. Amb el mànec ergonòmic, l'havien encastat en una peça d'aliatge de titani i després l'havien reforçat amb un tac de goma negra a la punta a manera d'amortidor.

Va buscar la clau, va obrir, va entrar i va desactivar l'alarma.

Al mirall del rebedor, es va mirar la cicatriu, que semblava dibuixada amb un llapis blanc: una franja vertical recta al mig d'una de les meitats de la cara, des del front, a través de l'extrem extern de la cella dreta i avall fins al contorn de la barbeta.

L'aire a dins de l'oficina era més fresc i feia olor de mobles vells de fusta, llibres i pell.

La Julia va deixar la bossa damunt de l'escriptori, va obrir la finestra de quadrícula que donava a la verdor del pati interior, va anar a la cuina i es va fer un espresso doble.

En els set anys que havia estat casada amb en Sidney, el seu nom havia estat Julia Mendelson, però després del divorci havia recuperat el cognom del pare, Stark, que havien traçat fins a un avantpassat anomenat Lars Stark, un soldat nascut el 1761.

Durant el temps de buidor després de deixar-ho amb en Sid, amb el sentiment aclaparador que tota la seva vida havia estat un error, la Julia havia decidit deixar de treballar com a secretària al jutjat del districte d'Estocolm.

Aquella feina li havia fet descobrir que tenia capacitat per llegir les persones. Amb cada judici a què assistia augmentava en ella la impaciència de veure com d'incompetents eren els tribunals a l'hora de fer sortir la veritat a la llum.

La feina de secretària no li permetia aixecar-se i agafar la paraula, malgrat que sempre entenia què havia passat i per què s'havia comès un crim.

A més d'un pensament lògic ben entrenat, la Julia tenia la capacitat de concentrar-se enormement en determinades ocasions. Quan passava era com si el temps s'alentís igual que davant de la mort i l'eternitat; i en aquell instant concret tenia temps d'observar detalls i expressions facials que la majoria de les altres persones passaven per alt.

No era, per descomptat, cap facultat sobrenatural, sinó només una condició associada a la seva fragilitat psiquiàtrica.

Feia temps, molt abans que conegués en Sid, la seva existència havia quedat destrossada, esmicolada com una copa que cau a terra, i quan els bocins van tornar a unir-se ja no era com abans.

La majoria de les vegades era pitjor, però no sempre, solia dir-se a ella mateixa.

Potser pensar-ho era un intent de consolar-se, de trobar un sentit a coses que no en tenien.

S'ho passava bé com a secretària, però després del divorci va començar a somiar a convertir-se en inspectora de la policia criminal de Norrmalm, exactament el que era en Sidney, però sabia que no l'admetrien mai a l'acadèmia de policia.

Tenia un cos massa complicat.

Per això va obrir pel seu compte un despatx de detectius.

La majoria dels encàrrecs eren per investigar casos senzills d'infidelitat matrimonial o robatoris en empreses, o per comprovar antecedents abans de contractar persones per a posicions delicades. Però, de tant en tant, n'arribava algun que exigia posar a prova la seva capacitat analítica.

Mentre tornava al despatx amb la tassa de cafè a la mà es va mirar el rellotge de polsera, vell i ple de ratllades.

Se sentia el soroll d'un martell pneumàtic en la distància.

Va engegar l'ordinador, i just quan estava a punt d'asseure's davant de l'escriptori va sonar el timbre de la porta.

Va mirar l'agenda. No hi tenia apuntada cap cita per a aquella hora. Tot i així, va agafar el bastó, va anar cap al rebedor i va obrir.

Un home alt d'uns cinquanta-cinc anys amb els cabells completament blancs esperava al mig de la vorera. Duia posada una gavardina i una americana blau marí a sota, uns pantalons prims de vestir i unes sabates marrons.

—Hola, em dic Per Günter Mott... No he demanat hora, però... he pensat que...

Es va interrompre i es va passar una mà tremolosa pel cap.

—De què es tracta? —va preguntar la Julia.

—He pensat a contractar els teus serveis a propòsit de...

—Endavant, Per Günter.

—Em pots dir PG.

—Pots penjar la roba aquí.

La Julia es va apartar per deixar-li pas. Qualsevol mena de contacte li costava molt, i el de la seva pell contra una altra li podia provocar un atac de pànic.

L'home va passar el llindar, va mirar al voltant i tot seguit es va treure la gavardina lleugera.

Era prim i tenia un lleu aire juvenil, com si encara no hagués arribat a ser conscient del tot de l'edat real que tenia.

La Julia el va fer passar al despatx i el va invitar a asseure's al sofà.

Duia l'americana arrugada per la part de l'esquena, com si hagués estat unes quantes hores assegut en un tren o un cotxe.

—Vols una tassa de cafè? Te? Un got d'aigua? —va demanar ella.

—No, gràcies, no cal.

—Si canvies d'opinió, només ho has de dir.

La Julia es va fixar que l'home mirava al voltant mentre s'assenenava per parlar del que l'havia dut allà.

—Abans de començar, necessito saber si estàs obligada a guardar el secret professional —va dir, després de respirar fondo.

—El secret professional es guarda tant si em contractes com si no.

—És a dir que no pots explicar a ningú el que jo t'hagi dit o t'hagi ensenyat?

—Efectivament, no puc.

L'home va picar un moment amb els dits al braç del sofà.

—Ni tan sols a la policia.

—Ni tan sols a la policia —va contestar la Julia amb tota tranquil·litat.